

PAROOL

Charmant en braaf

TONEEL

Witte Nachten, naar Dostojewski, door De Roovers. Begeleiding: Stef de Paepe. Gezien: 3/10, de Brakke Grond; aldaar nog vandaag. Tournee: 27/10 Utrecht, 28, 29/10 Haarlem, 2/12 Alkmaar

door MAARTJE SOMERS

Ook *De Roovers* is een 'lichting': net als de Nederlandse groepen *Lichting '92* en *Dood Paard* een groep die recent is gevormd door leerlingen van één klas van een toneelschool. In dit geval is dat het Antwerps Conservatorium ofwel de 'school van Dora van der Groen', waar ook de wortels liggen van uiteenlopende Vlaamse gezelschappen als *De Tijd* en *Toneelgroep Stan*.

Achter *De Roovers* verschuilen zich onder anderen Sara de Boschere, die vorig seizoen bij *Discordia* heeft gespeeld, en Tom van Dyck, vorig jaar tijdens het theaterscholenfestival winnaar van de Philip Morris-prijs voor jong talent wegens zijn spel in de *Hamlet* die *Discordia*-leider Jan Joris Lamers met een aantal studenten maakte.

Aan *Discordia* herinnert ook het kale plankier dat we bij binnenkomst zien, de kille lamp en de twee bleke acteurs, gekleed volgens de in deze kringen gang-

bare norm van sjofelheid. Ook vertonen *De Roovers* die voorkeur voor negentiende-eeuws repertoire - *Witte Nachten* is een met liefde gemaakte bewerking van een jeugdwerk van Dostojewski.

De roman is omgevormd tot een mooi, fragiel miniatuurtje over dromen, geheimen, liefde en wroeging. Een melancholieke jongen en een naïef meisje ontmoeten elkaar vier keer onder die lamp, waar een klassiek-tragische liefdesgeschiedenis ontluikt. De fatale derde zit achter het achterdoek, waar hij met kuchjes en geschuifel op subtiele, maar afdoende wijze blijkt geeft van zijn aanwezigheid. De twee op het plankier kijken op en laten even een stilte vallen.

Zo schijnbaar eenvoudig is de hele voorstelling, die uit niets bestaat dan de tekst en het tere spel van Sandrine André en Tom van Dyck. De aard van dat spel - niet het niveau - en het verhaal zorgen ervoor dat deze voorstelling iets prils heeft, wat nog wordt onderstreept door ijle preludes van Sjostakowitsj.

En *Witte Nachten* leunt te zwaar op de charme die van dat vertederende uitgaat. Het is zeker bekoorlijk en gevoelig, maar aan de andere kant ook wel erg ingetogen en risicoloos, om het woord braaf niet te gebruiken.